

Ἀνοήτως, μωρῶς, οὐχὶ φρονίμως ἐνθ' ἄν: Ἀγνωστα φέρεται Τραπ. Ἀγνωστα γονοῦσεν (συνομιλεῖ) Ἀμισ. Ἀγνωστα ἐλακίρισε (ὠμίλησε) Ὁφ.

ἄγνωστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄγνωστους πόρ. ιδιῶμ. ἄγνωστε Τσακων. ἀνάγνωστες Σκῦρ. ἀνέγνωστος Θράκ. (Χατζηγ. Κισσ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) ἄγνωστους Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἄγνωστος Καπ. (Σιλ.)

Τὸ ἀρχαῖον ἐπίθ. ἄγνωστος. Ὁ ἀμάρτ. τύπ. ἀνέγνωστος παρὰ Σομ.

Α) Παθ. **1)** Ὁ μὴ γνωστός, ἄγνωστος, ἀγνώριστος κοιν.: Ἀγνωστος ἄνθρωπος. Ἀὐτὰ τὰ πράγματα ὡς τώρα ἦταν ἄγνωστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **1.** **β)** Ὁ μὴ γνώριμος, ὁ μὴ κοινὸς Χίος: Ἀσμ.

Πές μου σημάδια ἄγνωστα καὶ νὰ σ' ἀνοίξω νὰ μ' πηρ.

2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νεοφανές τι, ἀπροσδόκητον κακὸν Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ὁπ' νὰ σ' ἐρῶ ἓνα ἄγνωστος! (ἀρά) Ἀραβάν. Νὰ σὲ παρ' ἓνα ἄγνωστος αὐτόθ. Συνών. ἀκάτεχο (ἰδ. ἀκάτεχος), ξαφνικό.

Β) Ἐνεργ. **1)** Αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν, ἀλόγιστος, ἀνόητος, μωρὸς Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Περίστασ. Σαρεκκλ. Χατζηγ.) Καπ. (Συνασσ. Σιλ.) Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Μελέν.) Μῆλ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σκῦρ. — Αἰπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 5: Ντ' ἄγνωστο γαρδέλλ' ἔδεις! (τί ἀνόητον παιδίον ἔχεις!) Ὁφ. Ἀγνωστος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Αὐτὸ τό καμιν καὶ ἀνέγνωστα παιδιὰ Λακων. Ἐγὼ καὶ τέτοιον ἄγνωστον ἄνθρωπον δὲν εἶδα Σαρεκκλ. Αὐτὸς εἶναι ἄγνωστος, καθόλου δὲ συλλογίζεται Βίθυν. Τόσο μικρὴ καὶ τόσο ἄκακη καὶ ἄγνωστη ἡμῶν, κορίτσι δεκατριῶν χρονῶν Αἰπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Γνωμ. Κάμμιὰ φορὰ κι ὁ ἄγνωστος φρόνιμη γνώμη δίνει Ἡπ. (πβ. ἀρχ. «πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπε». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,264). Ἐνεργ. ἤδη παρὰ Πινδάρ. Ὀλυμπ. 6,113 «φωνὰν ἀκούειν | ψευδέων ἄγνωστον». Παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. + ὀνοδέστεροι «ὀνοδέστεροι ἄγνωστοι». Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,10 καὶ παρὰ Συντίπ. 91 (ἐκδ. Teubner) «τὸν ἀμαθὴ καὶ ἀπαιδεύτον ἄνθρωπον ἄγνωστον καὶ ἄφρονα... ὀνομάζειν πρέπει». Καὶ ἐν Ζήν. πρῶξ. Β στ. 127 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 34) «σηκώνει ἡ τύχη τσ' ἄμαθους τσ' ἄγνωστους, πᾶσα ψεύτη | κι ὡσάν τῇ μπάλα ὁ φρόνιμος σηκώνεται καὶ πέφτει». Καὶ παρ' Ἐρωτοκρ. Δ 604 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἐγὼ ἄγνωστο τὸνε κρατῶ καὶ πελελὸς λογαῖται». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **2**, ἀντίθ. γνωστικός. **2)** Ἀδιάκριτος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

ἀγόγγυστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γογγυστός <γογγύζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν γογγύζει τις: Τρώγω ψωμί ἀγόγγυστο (δὲν μοῦ τὸ ἀπογογγύζει κανεῖς, δὲν μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ).

ἀγομάριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγομάριαστος Σύμ. ἀγομάριαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγομάριαστος Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαρίαστος <γομαρίζω.

Ἐπὶ ξύλων, κλαδίων κττ., ὁ μὴ ἀποτελέσας φορτίον, δέμα ἐνθ' ἄν.: Κλαδιὰ ἀγομάριαστα Σύμ. Ἀομάριαστα

τά ἔχω τὰ κλήματα ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐκόψαμον τὰ ξύλα, μὰ τὰ ἄχομον ἀκόμα ἀγομάριαστα Παξ. Συνών. ἀδεμάτισταστος.

ἀγομάριστος ἐπίθ. Ἀθην. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαριστός <γομάρω.

Ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ γόμματος: Φάκελος ἀγομάριστος.

ἀγόμεωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομώτος <γομώνω.

1) Ὁ μήπω πληρωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀγόμεωτον καλάθ' Κερασ. Τραπ. Συνών. ἀγέμιστος. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ γενόμενος εὐτραφής, ὁ μήπω παχυνθεὶς Πόντ. (Τραπ.)

ἀγονάτιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀγονάτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γονατιστός <γονατίζω.

1) Ὁ μὴ σταθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων, ὁ μὴ γονατίσας ἐνθ' ἄν.: Ὁ δάσκαλον ὁλονοῦς ἐκάτσειν 'ς τὰ γόνατα, ἐμὲν μονάχον ἐφήκεν ἀγονάτιστον Τραπ. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ καμφθεὶς, ὁ μὴ ἐξαντληθεὶς ἠθικῶς, ὑλικῶς, ὑγιεινῶς κοιν.

ἀγονος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Περιδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγονος.

Ἀκαρπος, στεῖρος, μὴ γόνιμος: Ἀγονος τόπος Κρήτ. Ἀγορη ἐλαία Κρήτ.

ἀγορά ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀγορὰ Σαμοθρ. Πληθ. ἀγοράδες Κύπρ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγορά.

1) Τὸ ἀγοράζειν, τὸ ὠνεῖσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πωλεῖν κοιν. καὶ Ποντ. (Τραπ.): Ἐσταμάτησε ἡ ἀγορὰ τοῦ λαδοῦ κοιν. Τ' ὁσιτί' ἡ ἀγορὰ τῶς ἐν' (ἡ ἀγορὰ οἰκίας εἶναι δύσκολον πρᾶγμα) Τραπ. Συνών. ἀγοράσιμον, ἀγόρασμα, ἀγορασμός. **β)** Τὸ ἡγορασμένον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι κατέχει τις δι' ἄλλου τρόπου, οἷον πρὸς τὴν δωρεάν, τὴν κληρονομίαν, τὴν προῖκα κττ., συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω σύνηθ.: Τὸ χωράφι τό ἔχω ἀγορὰ ἀπὸ τὸν δεῖνα Ἀνδρ. Ἡ σημ. ἤδη μεσν. Πβ. FTrinchera Syll. Graec. membr. 213.217 (ἔτους 1182) «τὸ ἐμὸν χωράφιον, ὅπερ εἶχεν ὁ ἐμὸς πατήρ ἀγορὰν» καὶ 130 (ἔτους 1141) «τὰ χωράφια ἡμῶν, ἃ ἔχομεν ἀγορὰν».

γ) Πληθ. ἀγοράδες, οἱ ἐξ ἀγορᾶς προελθόντες ἀγροὶ Σίφν. Τήν. **δ)** Τίμημα ἀγορᾶς πολλαχ.: Τὸ ἔχω ἀγορὰ δέκα δραχμῆς. Ἡ ἀγορὰ του εἶναι δέκα δραχμῆς πολλαχ.: Τὴν ὁμορφη πούλᾳς τὴν; τσατσαλίζεις τὴν; πόσα 'ναι ἡ ἀγορὰ της; Ρόδ. || Ἀσμ.

Γιὰ πέ, νὰ ζῆς, κοντακιανέ, τ' εἶναι-ν- ἡ ἀγορὰ της;

Τήλ. Συνών. κῶστος. **2)** Ὡνια σημαντικῆς ἀξίας, οἷον ζῶα, ἀγροί, οἰκίαι κττ. κοιν.: Ἐκαμα μιὰ καλὴ ἀγορὰ (ἡγόρασα καλὸν κτήμα καὶ εἰς καλὴν τιμήν). Ὁ γαδρός μου ἡκαμένε μιὰ καλὴ ἀγορὰ Ἀνδρ. Ὁ νοῦς του δόθηκε 'ς τ' ἀγορὴς Κρήτ. Ἡκαμα ἀγορὰ αὐτόθ. **β)** Τὰ σημαντικῆς ἀξίας ὦνια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συνήθη ὀψώνια Ἀνδρ. Πελοπ. (Λακων.) **3)** Ὁ τόπος ὅπου ἡ καθημερινὴ ἀγορὰ καὶ πώλησις κοιν.: Πῆγα 'ς τὴν ἀγορὰ νὰ πωλήσω. Συνών. ἀργαστήρια, μαγαζιά. **β)** Οἱ

